

Сайрус

Травень 2020 р.

Пізня весна. Ранкова прохолода. З туману виринає маленький дерев'яний човен, все ближче і ближче з кожним поштовхом весел. Водна поверхня дзеркально гладка, так що видно кожну хвилю, яка колами розходить-ся від весел, перш ніж розбитися об ніс човна.

Човен пливе за сірою кам'яною стіною, минаючи рибальські траулери та яхти, аж до вузького галькового пляжу. Одинокі пасажирка вистрибує й витягує човен на камені, той криво нахилиється, втративши на суші свою грацію.

Пасажирка відкидає каптур парки й вивільняє дивовижне волосся. Натуральне руде волосся. Волосся кольору полум'я. Кольору сонця на світанку. Вона знімає гумочку із зап'ястка й збирає пасма у хвіст, що спадає вздовж спини.

Вікно кімнати запітніло від мого дихання. Натягнувши рукав на долоню, я протираю невеличке квадратне скло, щоб краще роздивитись. Нарешті вона тут. Я чекав шість днів. Пройшовся вже всіма стежинами, піднявся на маяк і перепробував усе меню бару-ресторану О'Ніл. Я прочитав ранкові газети й три романи, що були зі знижкою, послухав місцевих п'яничок, які розповідали мені свої життєві історії. Більшість із них — рибалки з покрученими від роботи руками та звичкою мружитися, навіть коли немає сонця.

Нахилившись у човен, жінка витягнула брезент, відкриваючи пластикові ящики та картонні коробки. Вона їздить

по запаси що два тижні. З коробками в руках почала підійматися з пляжу сходами, потім бруківкою. Я спостерігаю, як вона ступає набережною, минаючи зачинені кіоски й магазини для туристів, у напрямку невеликого супермаркету, слабо освітленого ізсередини. Переступивши через купу газет, стукає у двері. Чоловік середнього віку з червоним носом і рум'яними щоками підіймає жалюзі й, упізнавши її, киває. Відкривши засувку, щоби впустити її всередину, він зупиняється, щоб просканувати вулицю, напевно, в пошуках мене. Знає, що я чекав.

Швидко натягнувши джинси й светр, я взуваюся і спускаюся сходами до бокового входу в паб. Повітря надворі просякнуте запахом сухих водоростей та диму. Дальні пагорби палають помаранчевим, ніби Бог відкрив піч і розклав вугілля для нового дня.

На металевій руці гуде дзвінок. Власник магазину та жінка обертаються до мене. Обоє тримають у руках чашки, з яких щось парує. Вона наче приготувалася до бою чи втечі, але не відступає. На фотографіях має інакший вигляд. Менша. Обличчя обвітрене, руки загрубіли, а ніготь на великому пальці лівої руки почорнів у місці, де вона прищемила його чимось важким.

— Саша Гоупвелл? — питаю я.

Вона тягнеться в кишеню свого дощовика. На мить я думаю, що там зброя — рибальський ніж чи газовий балончик.

— Мене звати Сайрус Гевен. Я психолог. Я писав вам.

— Це він, — каже власник. — Той, хто розпитував про тебе. Може, слід наслати на нього Родді?

Гадки не маю, хто такий Родді. Собака чи людина?

Саша проходить повз мене й починає збирати продукти з полиць, завантажуючи в кошик пакети рису та борошна, банки з консервованими овочами та фруктами.

Я йду за нею. Полуничне варення. Ультрапастеризоване молоко. Арахісова паста.

— Сім років тому в будинку на півночі Лондона ви знайшли дитину. Вона ховалася в таємній кімнаті.

— Ви плуєте мене з кимось іншим, — різко відповідає вона.

Я виймаю фото з кишені куртки.

— Це — ви.

Вона кидає швидкий погляд на фото й далі збирає продукти.

На фото зображена молода офіцерка зі спеціальної констебельської служби в чорних легінсах і темній блузі. Через двері лікарні вона несе брудне дике дитя. Обличчя маленької дівчинки закрите пасмами сплутаного волосся, і вона вчепилася в Сашу, наче коала в дерево.

Я витягаю з кишені ще одне фото.

— Ось такий вигляд вона має зараз.

Саша раптово спиняється. Вона не може не глянути на фото. Хочє знати, що ж сталося з тією маленькою дівчинкою — Янгольським Личком. Дівчинкою з ящика. Тоді ще дитиною, зараз уже підліткою. На фото вона сидить на бетонній лавці, одягнена в порвані джинси та мішкуватий светр із діркою на лікті. Волосся довше та блондинисте. Вона хмуриться замість того, щоб усміхатись у камеру.

— У мене є ще, — кажу я.

Саша відвертається і проходить повз мене, вихопивши з полиці пачку макаронів.

— Її звати Іві Кормак. Вона живе в закритому дитячому притулку.

Жінка стискає ручку кошика й рухається далі.

— Я можу сісти у в'язницю через те, що розповідаю вам. Розділ 39 Закону про захист приватності забороняє

розголошувати будь-кому її особисті дані, місцеперебування або робити фото.

Я загороджую їй шлях. Вона мене обходить. Я повторюю знову, ми танцюємо посеред проходу.

— Іві ніколи не розказувала, що сталося з нею в тому будинку. Тому я тут — щоб ви розказали її історію.

Вона знову оминає мене.

— Прочитайте поліцейські звіти.

— Мені потрібно більше.

Вона вже підійшла до холодильників і почала там порпатися.

— Як ви мене знайшли? — запитує.

— Це було нелегко.

— Вам допомогли мої батьки?

— Вони хвилюються за вас.

— Ви наразили їх на небезпеку.

— Чому?

Саша не відповідає. Вона ставить свій кошик біля каси й бере інший. Червононосий чоловік уже не стоїть за прилавком, але я чую його кроки поверхом вище.

— Ви не можете далі тікати, — кажу я.

— Хто каже, що я тікаю?

— Ви переховуєтеся. Я хочу допомогти.

— Ви не зможете.

— Тоді дозвольте мені допомогти Іві. Вона інша. Особлива.

Хтось спускається сходами. На задньому вході супермаркету з'являється ще один чоловік. Молодший. Сильніший. Без футболки. Лише в спортивних штанах, які сповзли так низько, що я бачу верхню частину його лобкового волосся. Це має бути Родді.

— Це він, — каже чоловік із червоним носом. — Він нишпорив по поселенню цілий тиждень.

Родді тягнеться під прилавок і дістає рушницю з поліамідною ручкою та гарпун із неіржавної сталі. Я мало не засміявся, настільки це було недоречно та зайве.

Родді хмуриється.

— Сашо, він тобі заважає?

— Я впораюсь, — відповідає вона.

Родді закидає рушницю собі на плече, ніби солдат на параді.

— Він твій колишній?

— Ні.

— Хочеш, щоб я скинув його з пристані?

— У цьому немає потреби.

Очевидно, Родді кинув око на Сашу. Щеняча любов. Вона не його рівня.

— Я куплю вам сніданок, — кажу я.

— Я можу сама заплатити за свій сніданок, — відповідає.

— Знаю. Це не те, що я... Дайте мені пів години. Я вас переконаю.

Вона бере зубну щітку й пасту з полицки.

— Якщо я розкажу вам, що сталося, ви дасте мені спокій?

— Так.

— Жодних телефонних дзвінків, листів, візитів. І ви облишите мою сім'ю.

— Умовились.

Саша залишає свої покупки в супермаркеті й поперджає продавця, що скоро повернеться.

— Хочеш, я піду з тобою? — запитує Родді, чухаючи пупок.

— Ні, все добре.

Кафе стоїть поряд із поштою, в тій самій кам'яній будівлі з виглядом на міст та припливний канал. Столи та

стілці стоять на тротуарі під смугастим навісом, прикрашеним гірляндами. Меню вручну написане на дошці.

Жінка у фартуху поправляє перевернуті стільці й витирає з них пил.

— Кухня відчиняється о сьомій, — каже вона з корнським акцентом. — Можу зробити вам чаю.

— Так, дякую, — відповідає Саша, вибираючи довгу м'яку лаву навпроти дверей, щоб тримати в полі зору тротуар і паркінг. Старі звички.

— Я сам, — кажу я.

Вона мовчки дивиться на мене, поклавши руки на коліна.

— А тут гарненько. — Я обводжу поглядом рибальські кораблі та яхти. Перші промені сонця падають на верхівки щогл. — Як довго ви тут живете?

— Це не стосується теми, — відрізає вона й тягнеться в кишеню по маленький тюбик бальзаму для губ, а потім наносить його.

— Покажіть мені фото.

Я дістаю інші чотири фотографії й протягую їх через стіл. На них Іві така, як зараз, майже вісімнадцятирічна.

— Вона любить фарбувати волосся, — пояснюю я. — У різні кольори.

— Її очі не змінилися, — помічає Саша, обводячи контури обличчя Іві великим пальцем.

— Цього літа в неї з'явилися веснянки. Вона їх ненавидить.

— Я б віддала усе за такі віі.

Саша складає фотографії одну біля одної, змінюючи їхній порядок за якимись своїми правилами. — Її батьків знайшли?

— Ні.

— Як щодо ДНК? Зниклі безвісти?

— Вони шукали всюди.

— Що з нею сталося?

— Вона була під захистом суду й отримала нове ім'я, оскільки ніхто не знав її справжнього.

— Я була переконана, що хтось забере її.

— Саме тому я тут. Сподівався, що Іві щось вам розповідала, про щось натякала.

— Ви марно тратите свій час.

— Але це ви знайшли її.

— І це все.

Наступна пауза триває довше. Саша засовує руки в кишені, щоб припинити соватись.

— Як багато ви знаєте?

— Я читав ваш звіт на дві сторінки.

Відчиняються чорні двері, і нам приносять два чайники чаю. Саша відкриває кришку й кладе туди свій чайник пакетик.

— Ви були в будинку?

— Так.

— І читали поліцейські звіти?

Я киваю.

Вона наливає чай у свою чашку.

— У спальні нагорі вони знайшли Террі Боланда. Прив'язаного до стільця. З кляпом у роті. Його піддавали тортурам аж до смерті. З вух капала кислота. Повіки були обпалені. — Вона здригнулася. — За останні роки на півночі Лондона це було найбільше розслідування. Я була спеціальним констеблем, працюючи в поліцейському відділенні округу Барнет. Слідча кімната містилася на першому поверсі. Боланд був мертвий уже два місяці, саме тому так довго не могли його ідентифікувати. Вони опублікували фоторобот, і колишня дружина подзвонила на гарячу лінію. Усі були вражені, коли виявилось, що це Боланд. Він був такий непомітний — дрібний злочинець,